

Het verhaal van de heksters

Lang, heel lang geleden, leefde er een heksenfolkje, de Pica's genaamd. Bijna niemand weet meer dat ze ooit hebben bestaan en dat komt niet alleen omdat het zo lang geleden is.

De Pica's waren kleine wezentjes, ongeveer zo groot als een pompoen. Ze woonden in het bos, hoog in de bomen, waar ze hun huisjes bouwden van samengevlochten takken. De binnenkant was dichtgemaakt met modder en klei. Het was meer een soort nest eigenlijk, een echt heksennest. Vliegend op hun bezempjes schoten ze door de lucht, om eten te zoeken, om op verkenning uit te gaan of gewoon om naar hun huisjes terug te vliegen.

Per boom was er één nest, want ze wilden niet te dicht bij elkaar in de buurt wonen. Want dan kregen ze ruzie, en dat kon heel verkeerd aflopen. Het waren tenslotte heksjes en die kunnen toveren!

Aan hun namen kon je horen dat ze één grote familie waren. Er was iemand die Pica Mala heette, een ander was Pica Sonia of bijvoorbeeld Pica Rana. Maar familie of niet, ze waren allemaal even gek op toveren, pesten en van elkaar stelen. Als de buurvrouw twee bomen verder hard aan het zingen was (wat echt vals klonk omdat Pica's nou eenmaal niet mooi kunnen zingen),

was er altijd het risico dat er kastanjes naar haar werden gegooid, met toverkracht of met de hand. Of als een dier te dichtbij een van de nesten kwam, konden ze met een groepje toverspreuken op hem loslaten. Het waren maar kleine heksjes met kleine toverkracht, dus een groot dier konden ze jeuk geven of het heet maken onder zijn poten, maar ze konden hem niet echt betoveren. Maar kleine dieren zoals muizen, vogels of insecten konden echter beter uit de buurt blijven. En als ze samen ruzie hadden, was het maar het beste om op veilige afstand te blijven...

Op een dag vloog het jongste heksje, Pica Sonia, door het bos. Al heel vroeg was ze wakker geworden doordat twee Pica's tegen haar nest waren gebotst terwijl ze achter een libel aanvlogen. Het was een wedstrijd geworden wie het beestje het eerst in een vlieger kon veranderen. Chagrijnig was Pica Sonia uit haar bed gestapt. Ze had wat gedroogde bessen gegeten en wilde zich gaan wassen bij de beek. Ze had van hele dunne groene donsveertjes, die ze de week ervoor had gevonden, een mooie sjaal gemaakt. Die deed ze om voor ze op haar bezem stapte.

Bij de beek deed ze hem af en waste haar gezicht in het koude water. Toen ze klaar was en zich wilde drogen aan haar sjaal, was die verdwenen. 'Hé, wie heeft mijn sjaal gestolen?!' riep ze, rondspeurend door de lucht. Niemand stopte om te helpen zoeken, niemand leek het zelfs iets te kunnen schelen. 'Waarom zijn de Pica's zo? Waarom kan niemand eens wat aardiger doen?' dacht ze. Nog even bleef ze staan, in de hoop de dief te zien, maar die had zich waarschijnlijk al lang verstoppt. Zuchtend stapte Pica Sonia op haar bezem. Ze vloog weg van de drukte, naar de rand van het bos, waar een struik stond vol rijpe bramen.

Aan de rand, waar de bomen stopten en de wei begon, hoorde ze geschreeuw en geruzie, gekraak en gespetter. Nieuwsgierig stuurde ze haar bezem die kant op. Al snel zag ze wie het waren: Pica Rana en Pica

Mala, broer en zus, maakten ruzie om iets. Boven in een boom, verscholen achter takken en blaadjes, bleef Pica Sonia kijken naar de twee. Uit alle macht trokken ze aan iets glimmends.

‘Laat los, ik zag het eerst, het is van mij!’ riep Pica Mala naar haar broer.

‘Oh nee, ik zei dat ik iets zag...